

O gală tot mai obosită

Despre Gala Tănărului Actor „Hop” din august 2001 este dificil să vorbesc pentru că, de la an la an, am impresia că edițiile seamănă din ce în ce mai mult între ele. Încă de pe vremea când se desfășura la Costinești (după 1990) și, nu mai puțin, de când are loc la Mangalia (unde a fost „transferată” anul trecut), manifestarea dă serioase semne de istovire: concurenții se tot împuținează și sunt tot mai slab pregătiți, iar oamenii de teatru nu prea mai par nici ei interesați de acest festival. Lucrul cel mai tristător, însă, mi se pare a fi acela că, deși invitați (și așteptați), doar câțiva directori de teatru au onorat, și în acest an, gala cu prezența lor.

E greu de spus care sunt cauzele unei asemenea „oboseli”. Să fie de vină lipsa unei mize importante pentru tinerii actori? Să fie de vină școlile de teatru, fiindcă nu-și pregătesc studenții în vederea susținerii unor recitaluri? Să fie de vină actorii, fiindcă nu-și iau în serios meseria? Să fie de vină organizatorii galei, fiindcă anunță în ultima clipă data preselecției?

Oricum, chiar dacă, în această vară, am aplaudat câteva apariții cu ceva mai mult entuziasm decât anul trecut, nu am putut să nu observ aceeași lipsă de vlagă a majorității participanților, aceeași lipsă de preocupare a lor pentru felul în care se prezintă la un concurs.

Unii candidați au socotit că nu au nevoie de îndrumarea regizorilor, dar realitatea a arătat că distanța dintre cei

care au venit cu fragmente din spectacole sau cu minirecitaluri realizate cu ajutorul unui „ochi” din afară și cei care s-au bazat numai pe forțele proprii este uriașă, în favoarea primilor.

Asta nu a exclus, însă, posibilitatea de a vedea și lucruri prost înfăptuite chiar de către regizori. De pildă, absolvenții Universității de Arte „George Enescu” din Iași au încercat să ne „delecteze” cu două producții (**Viața omului** după Leonid Andreev și **Buzunarul cu pâine** de Matei Vișniec) regizate de Vitalie Bichir, dar numai cu cea de-a doua reprezentare (jucată de Emilian Oprea și Marius Manole) au reușit să ne convingă (oarecum) că posedă mijloacele necesare profesiei de actor. **Povești de familie** de Biljana Srblijanović, în regia Andreei Vălean – un spectacol pe care-l vedem des prin festivaluri –, a avut mai mult darul de a ne prezenta un text incitant decât pe acela de a ne convinge de harul tinerilor interpreți Dragoș Bucur, Ioana Flora, Alexandru Gheorghiu, Lili Perepelinic. Noroc că-i cunoașteam deja și știam că-s talentați.

Marius Rizea și Cristian Crețu, în **Conu' Leonida față cu reacțiunea** de Caragiale, realizat cu propriile puteri, au dovedit că au unele calități interpretative, însă spectacolul era construit „la minima rezistență”, fără imaginație, fără nerv. De aceea, părea lung și era plicticos.

Doar **Zi că-i bine!** de Will Calhoun, în regia lui Florin Piersic jr. (cu Andreea Bibiri, Șerban Pavlu și Gheorghe

Ifrim) a reușit să impresioneze pe toată lumea (a și fost laureat), fiind, după mintea mea, singura producție care merita cu adevărat să participe la festival. Mi-ar fi plăcut ca la acea înaltă temperatură să se fi desfășurat toată gala. De admirat a fost seriozitatea cu care artiștii și-au realizat micul spectacol, minuția cu care și-au construit momentele scenice, a căror emoție creștea gradat, actorii ajungând, spre final, la trăiri paroxistice. O poveste simplă în aparență (eternul triunghi conjugal, format, aici, din Soție – frumoasă, temperamentală, însă paraplegică în urma unui accident, Soț – tot mai agasat de ieșirile și mai indiferent la dragostea ei și Prietenul acestuia – un personaj frustrat, cu visuri mărunte, îndrăgostit fără speranță de ea) capătă dimensiuni nebănuite prin dăruirea totală a actorilor.

La secțiunea „Individual” lucrurile nu au fost cu mult diferite. Din nouă participanți s-ar fi convenit să se prezinte numai patru, aceia care, de altfel, au și fost remarcați de juriu și de public: Clara Flores (cu **Silicon Valley** de Saviana Stănescu), Marius Rizea (cu **Boborul** de I.L. Caragiale), Ada Simionică (cu un fragment din spectacolul **Cronici din toate zilele, cronici din toate nopțile** de Xavier Durringer) și Mihai Arsene (cu **Lecția** de Eugen Ionescu).

Deși au avut loc mai puține colocvii decât în alți ani, nimeni n-a părut să ducă lipsa unor astfel de întâlniri. Oricum, masa rotundă dedicată debaterilor asupra proiectului privind Legea teatrelor a eșuat lamentabil. S-a vorbit mult, dar nu la subiect, poate și pentru faptul că nimănui nu i-a trecut prin cap să facă o lectură oricât de rapidă a „obiectului” pus în discuție.

Ce s-ar mai putea spune? Că organizatorii și-au dat aceeași siliță (ca și anul trecut, ca și acum doi ani...) de a ne face să ne simțim, vreme de trei zile, cât mai bine. Și au și reușit. Numai că... Nu cred că acesta trebuie să fie unicul scop al festivalului.

Marinela Țepuș

O premiantă: Clara Flores

